

บันทึกการเล่าเรื่อง

กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ : ชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) กลุ่ม ชุมชนคนวิจัย

เรื่อง เจ็ดแนวทางสู่การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ:
การจัดการข้อร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติผิดทางงานวิจัย

วันที่ 9 มีนาคม 2555

ณ ห้องพักอาจารย์กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ห้อง 1208)

ผู้เล่า	รายละเอียดของเรื่อง	สรุปความรู้ที่ได้
อ.สุรชาติพยเกียรติวานิช	นับตั้งแต่โบราณกาลมา ทั้งศิลปินและนักเขียนได้มีการยืมข้อความ รูปภาพ และความคิดมาจากผู้ที่กระทำมาก่อนแล้วในอดีต โดยปราศจากการอ้างอิง ความสามารถในการยอมรับการยืมนี้ มีการแปรเปลี่ยนไปตามประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมของแต่ละแห่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแวดวงวิชาการทางซีกโลกตะวันตก	วิธีการเขียนเอกสารทางวิชาการที่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่ผิดจรรยาบรรณ
อ.อังคณาแวขอเหาะ	ปัจจุบันมีความเข้มงวดในเรื่องการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการเป็นอย่างยิ่ง เพราะเห็นว่า การไปนำข้อความหรือความคิดของผู้อื่นมาเป็นของตนเองโดยไม่มีการอ้างอิงถึงนั้น เป็นสิ่งผิดและเป็นการขัดขวางไม่ให้ผู้อ่านสามารถตามอ่านต้นตอของแหล่งข้อมูลนั้นๆได้ และนี่คือ “บาปทางวิชาการ” การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการเกิดขึ้นในงานวิจัยแทบทุกสาขาวิชา อาทิเช่น วิทยาศาสตร์ ธรรมชาติ, วิทยาศาสตร์ประยุกต์, สังคมศาสตร์, มนุษยศาสตร์, ศิลปกรรมศาสตร์, และสาขาวิชาชีพต่างๆ การทุจริตทางวิชาการคืออะไร ? ตามนโยบายใหม่ที่กำหนดเกี่ยวกับการประพฤติผิดทางงานวิจัย ปรับปรุงในปีพ.ศ. 2542 (ค.ศ. 1999) <i>[การประพฤติผิดทางวิจัยคือ] การทำปลอมขึ้น, การทำอย่างไม่ซื่อตรง, หรือการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ ในข้อเสนอ การดำเนินการ หรือ การทบทวนงานวิจัย หรือ ในการรายงานผลการวิจัย. . .</i> <i>การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ คือ การนำความคิด, กระบวนการ, ผลการวิจัย, หรือข้อความของผู้อื่น มาใช้โดยไม่ได้ให้เครดิตกับเจ้าของงาน, ทั้งนี้รวมถึงต้นฉบับตัวเขียนหรือข้อเสนองานวิจัยของผู้อื่นที่ยังไม่มีการเปิดเผยหรือเผยแพร่อีกด้วย</i> ปัจจุบัน มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเพิ่มความรู้ทั่วไป (Common knowledge) เกี่ยวกับการอ้างอิง (Citations) และการเขียนรายการอ้างอิง (References) เข้าไปในการเรียนการสอนทางวิชาการด้วย ยกตัวอย่างเช่น ปัจจุบันมีผู้แต่งหนึ่งคนที่ไม่จำเป็นต้องใช้วิธีการอ้างอิง คือ <i>Darwin’s Origin of Species</i> เพื่อเป็นการแนะนำให้ทราบถึงแนวคิดเกี่ยวกับการเลือกตามหลักธรรมชาติ ตามความเห็นของผม ถ้าเป็นหลักความจริง (Facts) หรือทฤษฎี (Theory) ที่เรียนอยู่ในหลักสูตรระดับปริญญาตรี หรือ ปริญญาโท นับเป็นความรู้ทั่วไปที่ไม่จำเป็นต้องมีการอ้างอิง การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ กับ ลิขสิทธิ์ ในกรณีของการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ ไม่จำเป็นต้องเป็นการละเมิดลิขสิทธิ์เสมอไป ผู้เขียนคนหนึ่งสามารถขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการได้โดยไม่เป็นการละเมิดลิขสิทธิ์ ด้วยการคัดลอกเอกสารที่ตีพิมพ์มานานหลายปีมาแล้วจนกระทั่งปัจจุบันเป็นสาธารณสมบัติไปเรียบร้อยแล้ว ในทางกลับกัน ผู้เขียนคนหนึ่งสามารถละเมิดลิขสิทธิ์ได้โดยปราศจากข้อกล่าวหาว่าเป็นการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ ด้วยการอ้างอิงถึง ซึ่งถือว่าการใช้ลิขสิทธิ์ของผู้อื่นโดยชอบ (Fair Use) กรณีที่ # 1: รายงานด่วนทันใจ (Instant Paper) <i>นักศึกษาระดับปริญญาโทชื่อ เอ็กซ์ หยิบสำเนาต้นฉบับตัวเขียนที่เขียนโดยอาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัยของเอ็กซ์ ชื่อ แซดไป แล้วเอาหน้าปกในเก่าออกใส่หน้าปกในใหม่เข้าไปพร้อมทั้งเพิ่มชื่อของ เอ็กซ์ลงไป</i> เอ็กซ์ไม่ได้มีส่วนร่วมในการจัดทำรายงานที่เขียนโดยอาจารย์แซด ซึ่งค้นพบต้นฉบับตัวเขียนบนโต๊ะของเอ็กซ์ อาจารย์แซดนำส่งต้นฉบับตัวเขียนไปยังผู้อำนวยการโปรแกรมบัณฑิตศึกษา ผู้ซึ่งส่งต่อเรื่องนี้มาที่ผม เมื่อผมถามว่าทำไมเอ็กซ์จะต้องเอาชื่อของตัวเองไปใส่ในหน้าปกในใหม่ เขาก็บอกผมว่า เขากำลังจะไปสมัครงานหนึ่งที่ต้องการผู้เชี่ยวชาญในสาขาที่ปรากฏตามต้นฉบับตัวเขียน ผมเลยตอบไปว่า เหตุผลของเขาไม่หนักมากพอที่จะทำให้เขาพ้นจากข้อกล่าวหาว่าขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ หลังจากสัมภาษณ์เอ็กซ์ ผมก็ตรวจสอบกับบรรณาธิการของวารสารที่ถูกเอ่ยชื่อในหน้าปกในใหม่ของต้นฉบับตัวเขียนว่าผ่านการยอมรับหรือยัง บรรณาธิการยืนยันว่า ต้นฉบับตัวเขียนนั้นยังไม่ผ่านการยอมรับ และ	

	ไม่จำเป็นต้องเก็บคืน ยิ่งกว่านั้น เอ็กซ์ไม่ได้ถูกเสนอชื่อให้พิจารณาหรือสัมภาษณ์เพื่อเข้าทำงาน และก็ไม่จำเป็นต้องใช้ผู้สมัครงานที่มีศักยภาพสูงด้วย โดยสรุป ผมพิจารณาแล้วว่า ทั้งการสอบสวนและการตรวจสอบหาความจริงไม่เป็นที่รับรอง เพื่อแก้ปัญหากรณีนี้ หัวหน้าแผนกและผมขอร้องให้นักศึกษาเขียนจดหมายขอโทษไปยังอาจารย์แซด พวกเรายังได้ส่งต่อกรณีนี้ไปยังงานวินัยนักศึกษา เพื่อบันทึกความประพฤติไว้เป็นหลักฐาน สุดท้าย อาจารย์แซด ได้ตัดสินใจรับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาคนนั้นต่อไป กรณีที่ # 2: การไม่ได้รับอนุญาตในการแปล (The Unauthorized Translation) อาจารย์ด๊บบลิวพิมพ์หนังสือชื่อ <i>ปีหนึ่ง</i> ในภาษา แอลหนึ่ง ที่ทำขึ้นใหม่จากชุดต้นฉบับตัวเขียนที่พิมพ์ด้วยภาษาแอลศูนย์เมื่อสามร้อยกว่าปีมาแล้ว อาจารย์เอ็กซ์แปลหนังสือปีหนึ่ง ไปเป็นภาษาต้นกำเนิดของตนเอง คือ ภาษาแอลสอง หนังสือปีสองซึ่งเขียนโดยเอ็กซ์ แม้แต่เพียงว่า ด๊บบลิวได้ร่วมทำงานในต้นฉบับตัวเขียนนี้ พร้อมด้วยการอ้างอิงหนังสือปีหนึ่ง อาจารย์ด๊บบลิวนำข้อกล่าวหามาให้ผมเพราะเธอทราบว่าผมเป็นผู้จัดการผู้กระทำความผิดทางวิชาการ ไม่เพียงแต่เอ็กซ์แปลข้อความของด๊บบลิวเท่านั้น แต่ยังมีรูปประกอบและอภิธานศัพท์ไปใช้ด้วย ข้อกล่าวหาหาใช่คัดลอกผลงานทางวิชาการเกิดขึ้นอย่างชัดเจน ถึงแม้ว่าผมจะยังไม่ได้พูดหรืออ่านภาษาแอลสองซึ่งใช้พูดกันในประเทศซีก็ตาม ในบางประเทศ ปทัสถานทางวัฒนธรรมสำหรับทรัพย์สินทางปัญญาและการ ขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการแตกต่างจากในประเทศสหรัฐอเมริกา ในกรณีนี้ ซีมีวัฒนธรรมสำหรับทรัพย์สินทางปัญญาเหมือนกัน ผมไม่สามารถลงความเห็นถึงวิธีการที่มหาวิทยาลัยของเอ็กซ์จัดการกับข้อกล่าวหาการประพฤติผิดทางวิชาการได้ ด้วยเหตุนี้ ผมจึงเสาะหาคำแนะนำจากอาจารย์มหาวิทยาลัยในอเมริกาที่เติบโตมาจากประเทศซี และส่งต่อข้อเท็จจริงจากด๊บบลิวไปยังอธิการบดีมหาวิทยาลัยที่เอ็กซ์ทำงานอยู่ อย่างไรก็ตาม ผมได้ส่งจดหมายติดตามความคืบหน้า แต่ไม่เคยได้รับคำตอบเลย ผมต้องทิ้งกรณีนี้ไว้ให้ผู้รับช่วงต่อการเป็นเจ้าหน้าที่จริยธรรมทางวิชาการต่อไป ผมเข้าใจว่า สำนักพิมพ์ของหนังสือ <i>ปีหนึ่ง</i> ต้องถูกตามจับในฐานะละเมิดลิขสิทธิ์ โดยให้เจ้าของกรรมสิทธิ์เตรียมงานที่คัดลอกไว้ดังเช่นงานแปล ประเทศส่วนใหญ่มีการลงนามในข้อตกลงเบิร์น (Berne Convention) ซึ่งช่วยปกป้องลิขสิทธิ์ระหว่างประเทศ กรณีที่ # 3: การทำซ้ำสิ่งพิมพ์ (The Duplicate Publication) อาจารย์เอ็กซ์จัดพิมพ์รายงานเรื่องพีสองลงในวารสารชื่อ <i>เจสอง</i> เอ็กซ์เพิ่มข้อความให้ยาวขึ้นโดยตัดตอนมาจากรายงานคร่าวก่อนเรื่อง <i>พีหนึ่ง</i> เคยลงในวารสารชื่อ <i>เจหนึ่ง</i> ซึ่งเอ็กซ์ (คนเดียว) เขียนลงในชื่อเรื่องเดียวกัน ข้อกล่าวหาว่าเอ็กซ์ขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการเกิดขึ้นระหว่างมีการประชุมอาจารย์อาวุโสในสาขาวิชาของเอ็กซ์เกี่ยวกับการเลื่อนตำแหน่งของเอ็กซ์ จริงๆแล้ว บรรณาธิการวารสารเจสอง ได้เห็นเนื้อหา ก่อนพิมพ์ของฉบับพีหนึ่งมาแล้ว และสอบถามว่าจะยอมให้ลงรายงานในวารสารเจสองด้วยไหมเพราะอยู่บนการศึกษาเรื่องเดียวกัน และวารสารเจสองจัดทำเพื่อผู้อ่านหลากหลายสาขาวิชาต่างจากวารสารเจหนึ่ง ในต้นฉบับร่างของพีสอง เอ็กซ์ไม่ได้ใส่ข้อความที่ตัดตอนเป็นจำนวนมากมาจากพีหนึ่ง แต่ทว่า บรรณาธิการได้ขอร้องเอ็กซ์เป็นพิเศษว่า เอ็กซ์ควรคัดลอกเนื้อหาจากรายงานพีหนึ่งมาลงด้วยเพื่อเป็นภูมิหลังสำหรับผู้อ่านวารสารเจสอง ในทำนองเดียวกัน รายงานพีสองก็ต้องอ้างอิงถึงรายงานฉบับที่เอามาเพิ่มคือพีหนึ่งให้เหมาะสมด้วย แต่แล้วก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่สามารถคาดเดาได้เกี่ยวกับขั้นตอนการพิมพ์ รายงานพีสองออกพิมพ์เผยแพร่ก่อนรายงานพีหนึ่ง และสุดท้าย เมื่อรายงานพีหนึ่งตีพิมพ์ จึงกลายเป็นว่า รายงานพีหนึ่งไปคัดลอกรายงานพีสองมา ตามข้อกล่าวหา เอ็กซ์บอกว่ารายงานพีหนึ่งและพีสองเป็นการศึกษาค้นคว้าในเรื่องที่แตกต่างกันโดยใช้นามปากกาแตกต่างกันอีกด้วยแม้จะเป็นเรื่องในสาขาเดียวกันก็ตาม การใช้นามปากกาเป็นการทำเพื่อปกป้องความลับของสาขาวิชา ไม่ใช่เป็นความตั้งใจหลอกลวงผู้อ่าน ผู้อ่านเองควรจะคาดหวังให้รายงานทั้งสองฉบับนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าอย่างกว้างขวาง ในฐานะผู้เป็นเจ้าหน้าที่พิจารณาจริยธรรมทางงานวิจัย ผมประกาศผลการสอบสวนว่า การอ้างอิงข้อความจากใครคนใดคนหนึ่งไม่ใช่เป็นการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ แม้ว่า พีสองจะเป็นสิ่งพิมพ์ฉบับ
--	--

	พิมพ์ซ้ำ – พิสูจน์ ได้มีการแปลผลใหม่ ดังนั้นเอ็กซ์ก็ไม่ควรรู้สึกผิดว่าตนขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ แม้ว่าค่อนข้างจะเบี่ยงเบนจากการปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับ การเสนอรายงานที่ทำซ้ำโดยทั่วไปไม่เป็นที่ยอมรับ เพราะจะเป็นการเพิ่มภาระให้กับนักวิจารณ์ทางวิชาการ (Peer Reviewers) และสำนักพิมพ์ (Publishers) และเพราะจะก่อให้เกิดการให้ข้อมูลทางวิชาการที่ผิดพลาด ในทางตรงกันข้าม การพิมพ์ซ้ำรายงาน (Reprint) โดยทั่วไปสามารถยอมรับได้ เพราะจัดอยู่ในจำพวกพิมพ์ซ้ำพร้อมด้วยการอ้างอิงถึงต้นฉบับ กรณี # 4: ความเป็นมาของปัญหา (The Background Section) อาจารย์เอ็กซ์เขียนข้อเสนอวิจัยเพื่อขอรับทุน ในส่วนที่เกี่ยวกับความเป็นมาของปัญหามีการคัดลอกแทบจะคำต่อคำ รวมแล้วสองหน้ากระดาษจากรายงานที่ตีพิมพ์แล้วของอาจารย์แซด สำหรับแนวความคิดในส่วนนี้ไม่มีส่วนใดที่เอามาจากอาจารย์แซด ข้อเสนอของงานวิจัยมีการอ้างอิงถึงรายงานนี้ แต่ไม่ได้กล่าวว่า นำส่วนความเป็นมาของปัญหามาจากรายงานของอาจารย์แซด ความเป็นมาของปัญหาของรายงานหรือข้อเสนอจะเป็นการสรุปให้เห็นถึงความทันสมัยของสาขาวิชา พร้อมทั้งคำจำกัดความของศัพท์สำคัญและการอ้างอิงงานที่เกี่ยวข้องที่เขียนมาก่อนหน้านี้แล้ว ถึงแม้ว่าการคัดลอกความเป็นมาของปัญหาจากแหล่งข้อมูลอื่นจะไม่เกิดความเสียหายอะไร แต่ก็มีเหตุผลสองประการที่ผู้แต่งไม่ควรทำ ประการแรก การเขียนความเป็นมาของปัญหาและการอ้างอิงจะต้องไปด้วยกัน เป็นเรื่องของผู้มีสติปัญญาพึงกระทำ การนำเรื่องที่ตีพิมพ์แล้วของแซดมาใช้ควรจะต้องมีการเขียนคำขอบคุณ และแม้ว่าความคิดเหล่านี้จะเป็นที่รู้จักโดยทั่วไปอยู่แล้ว ผู้เขียนจะต้องนำมาเขียนขึ้นใหม่ด้วยสำนวนของตัวเอง ประการที่สอง ความเป็นมาของปัญหาและการอ้างอิงอาจจะเขียนอย่างไม่ถูกต้องและไม่ครบถ้วนสมบูรณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องพิมพ์จำหน่ายออกมาตั้งแต่งานของแซดตีพิมพ์ อย่างในกรณีของ ผม ผู้เขียนเขียนอักษรตัวแรกของชื่อ-นามสกุลของผมผิด จาก M.G. เป็น M.C. และหากมีผู้อ่านมาลอกต่อไปอีก โดยไม่ได้ไปดัดฉบับ ก็จะเป็นการผิดเพี้ยนไปทันที สำหรับกรณี # 4 นี้ องค์การที่ให้ทุนได้รับข้อเสนอของงานวิจัยแล้วร้องขอให้ส่งมหาวิทยาลัยที่เอ็กซ์อยู่ให้ดำเนินการสอบสวน ทีมสอบสวนของมหาวิทยาลัยพิจารณาแล้วพบว่า อาจารย์เอ็กซ์ได้กระทำการคัดลอกจากรายงานของแซดจริง และการกระทำของเอ็กซ์ขัดแย้งกับมาตรฐานทางวิชาชีพ แต่ระดับของความเสียหายทางวิชาการยังต่ำ เพราะไม่มีโอกาสได้รับทุน ผลการตอบกลับที่ทีมได้รับคือ จดหมายขอโทษจากอาจารย์เอ็กซ์ ผมจึงตัดสินใจปิดคดี ภายหลังจากนั้นแล้ว ยังไม่ปรากฏผลที่น่าพึงพอใจอย่างสมบูรณ์ องค์การที่ให้ทุนสอบถามรายละเอียดเกี่ยวกับการให้เหตุผลของทีมสอบสวน ดังนี้ - เป็นการรวมกันของข้อเท็จจริงธรรมดากับลักษณะเฉพาะตัวของแซด ใช่หรือไม่ ? - บทสรุปจะแตกต่างกันหรือไม่ ? หากเอ็กซ์ และแซด ได้ทำวิจัยในสาขาวิชาเดียวกัน - สำหรับการพบการกระทำผิดทางวิจัย มีการรับรู้หรือแสดงนัยหรือไม่ว่าเป็นการทำให้บางส่วนของมาตรฐานถูกทำให้เสียหาย คำตอบของทั้งหมดก็คือ ไม่ ไม่ และไม่ องค์การที่ให้ทุนยอมรับคำตอบ และปิดคดีอย่างเป็นทางการ กรณี # 5: บทความปริทัศน์ (The Review Article) ในบทความปริทัศน์หนึ่ง มีข้อความลึบเจ็ดแห่งที่อาจารย์เอ็กซ์และอาจารย์วายคัดลอกมาจากหนังสือเล่มหนึ่งที่แต่งโดยอาจารย์แซดแทบจะชนิดคำต่อคำ หนังสือเล่มนี้ถูกใส่เป็นรายการอ้างอิง แต่ไม่มีการอ้างอิงในใดๆ แม้แต่ที่เดียวใน 17 แห่ง อาจารย์เอ็กซ์ได้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาระดับปริญญาเอกชื่อ วาย และแซด ส่วนผู้รับผิดชอบในการเขียนบทความปริทัศน์นี้ตั้งแต่ต้นคือ อาจารย์วาย ตามกรณีนี้ ไม่มีการขโมยความคิดของแซด ดังเช่น 17 ข้อความที่ครอบคลุมแนวความคิดของต้นฉบับอยู่แล้ว แต่แซดถูกสับสนประมาทด้วยการไม่มีการอ้างอิงถึงในบทความ กรณีนี้ถือว่าเป็นเล่ห์เหลี่ยมทางวิชาการ อาจารย์เอ็กซ์เป็นนักวิชาการที่มีชื่อเสียงในสาขาวิชา และเมื่อวายและแซดริเริ่มที่จะมีผลงานทางวิชาการอย่างอิสระเป็นของตนเอง เอ็กซ์ยังคงขัดขวางการเลื่อนตำแหน่งของพวกเขา ดังนั้นการจัดการกับคดีนี้ต้องทำอย่างระมัดระวัง เพราะทั้ง เอ็กซ์ วาย และแซด ต่างสังกัดอยู่ในมหาวิทยาลัยที่ต่างกันทั้งสามคน ผมทำงานร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้ดูแลจริยธรรมทางวิจัยของมหาวิทยาลัยสองแห่งเพื่อหาทางแก้ปัญหาให้เป็นที่ยอมรับ บรรณาธิการวารสารเริ่มเจรจาเพื่อหาข้อตกลงร่วมกัน ในที่สุด วารสารได้ตีพิมพ์คำขอโทษ โดยเอ็กซ์ และวายได้เขียนคำขอบคุณที่ยืม
--	---

ข้อมูลมาจากหนังสือของแซด ยังไม่พอใจกับคำขอโทษ แซดถามไปยังมหาวิทยาลัยที่เอ็กซ์ และแซดสังกัดอยู่ว่าดำเนินการทางวินัยกับทั้งสองคนหรือไม่ แต่เนื่องจากสองมหาวิทยาลัยนี้ มีนโยบายเกี่ยวกับการรักษาความลับที่แตกต่างกัน แห่งหนึ่งตอบกลับมาว่า กำลังดำเนินการสอบสวน ส่วนอีกแห่งหนึ่งปฏิเสธที่จะให้คำตอบ	
กรณีที่ # 6: ความประหลาดใจที่พบในนิตยสาร (The Magazine Surprise)	
นักศึกษาระดับปริญญาเอกชื่อดังบิลต้องตกใจเมื่อพบข้อความ 2-3 ย่อหน้าของวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของเขาปรากฏชนิดคำต่อคำในบทความหนึ่งของนิตยสารชื่อเอ็ม เขียนโดยอาจารย์เอ็กซ์ บทความนี้ไม่มีการอ้างอิงถึงหรือการเขียนรายการอ้างอิง	
เพื่อสอบสวนเหตุการณ์นี้ ผมคุยกับผู้จัดพิมพ์นิตยสารเอ็ม ซึ่งเรียกผมว่า ไอ้ชั่วช้า ชอบเลือกเรื่องของคนอื่น และโวยว่า ผมไม่มีจุดยืนในการดำเนินการกับข้อกล่าวหา ผมจึงตัดสินใจว่า เขาไม่ควรจะได้รับรางวัลอิมิตีโพสต์อะวอร์ด ด้านจรรยาบรรณ (Emily Post Award for Etiquette) เรื่องกลับกลายเป็นว่า บทความที่ดับบลิวเห็น เป็นฉบับพิมพ์ซ้ำของบทความที่ลงตีพิมพ์ในฉบับก่อนๆ ของนิตยสารเอ็ม เมื่อเจ็ดปีก่อน และต้นฉบับดั้งเดิมได้รวบรวมการอ้างอิงถึงวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโทของดับบลิวไว้แล้ว ไม่ใช่ข้อผิดพลาดของเอ็กซ์ แต่เป็นของเอ็ม ในที่สุด เอ็มก็ตีพิมพ์กรอบเล็กๆ ระบุว่าบทพิมพ์ซ้ำนี้ ได้ละเลยรายการอ้างอิงไป	
กรณีที่ # 7: อีกหนึ่งความประหลาดใจที่พบในนิตยสาร (Another Magazine Surprise)	
ในบทความสั้นๆ บทความหนึ่งในนิตยสารเอ็ม อาจารย์เอ็กซ์กล่าวถึงทฤษฎีต้นกำเนิดที่เสนอโดยอาจารย์แซด แต่ทว่าหลักฐานยืนยันผ่านการทดลองอย่างอิสระของเอ็กซ์ ทฤษฎีนี้ไม่ใช่ความรู้โดยทั่วไป บทความใส่รายการอ้างอิงเพียงรายการเดียว รายงานวารสารเขียนโดยเอ็กซ์ แต่ไม่มีรายงานที่เขียนโดยแซด	
ทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นโดยแซดไม่ใช่เป็นความรู้ธรรมดาโดยทั่วไปในสาขาวิชา และยังคงได้รับการพิจารณาว่าอาจก่อให้เกิดการโต้แย้ง อย่างน้อยที่สุด เอ็กซ์ควรให้เครดิตกับแซด ไม่เพียงแต่เป็นการส่งเสริมวิทยาลัยเท่านั้น แต่ยังเป็นการหลีกเลี่ยงการแสดงออกว่า ทฤษฎีนี้นำเสนอโดยเอ็กซ์อีกด้วย ถ้าบทความวารสารที่เขียนโดยเอ็กซ์ได้รับการตีพิมพ์ลงในวารสารทางวิชาการ เอ็กซ์ควรจะมีการอ้างอิงถึงแซดทันที เนื่องจากนิตยสารมีข้อจำกัดเกี่ยวกับพื้นที่ว่าง และผู้อ่านที่มีความแตกต่างกัน จึงทำให้ลักษณะของสิ่งพิมพ์แตกต่างไปจากสิ่งพิมพ์ทางด้านวิชาการ ทำให้หลีกเลี่ยงเกี่ยวกับระเบียบแบบแผนทางวิชาการ ในบางโอกาสพวกเขาก็จำกัดจำนวนบทความวิจัยที่จะนำลง ซึ่งนั่นหมายความว่า เป็นการจำกัดรายการอ้างอิงตามไปด้วย <i>A fortiori</i>, LaFollette¹³ เน้นย้ำว่า สำนักพิมพ์และชุมชนวิทยาศาสตร์ – รวมทั้งสำนักพิมพ์ผู้พิมพ์วารสารทางด้านวิทยาศาสตร์- มีส่วนได้เสียที่แตกต่างกัน, และความแตกต่างเหล่านี้ นำไปสู่สมมุติฐานที่แตกต่างกันเกี่ยวกับความรับผิดชอบในการกระทำหลังจากการตรวจสอบหาความจริงจากคดีสิ้นสุดลง ในคดีนี้ สถาบันของเอ็กซ์ดำเนินการสอบสวนเอง ทีมสอบสวนพบว่า ไม่มีหลักฐานใดที่สื่อให้เชื่อว่าเป็นการขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ และการกระทำของเอ็กซ์ไม่ใช่การนำไปสู่ระดับการประพฤติผิดทางวิจัย อย่างไรก็ตาม ทีมให้ข้อเสนอแนะว่า เอ็กซ์ควรจำและระมัดระวังที่จะแทรกการอ้างอิงให้เพียงพอสำหรับบทความในนิตยสารเช่นเดียวกันกับบทความในวารสาร	
กรณีที่ # 8: คู่มือการทำงาน (The Professional Manual)	
ในคู่มือการทำงานเล่มหนึ่งที่เขียนโดย เอ็กซ์ และวาย ได้ไปถอดความกระบวนการทำงานที่ปรากฏอยู่ในหนังสือเล่มหนึ่งที่เขียนโดยอาจารย์แซด โดยที่ไม่ได้มีการอ้างอิงอย่างชัดเจน แต่ได้เขียนเป็นหนังสืออ้างอิงอยู่ท้ายเล่ม เอ็กซ์และวายเขียนคู่มือเล่มนี้ด้วยตนเอง แม้ทั้งคู่จะไม่ได้เป็นพนักงานของมหาวิทยาลัยก็ตาม	
ในนามของอาจารย์แซด ผมพยายามติดต่อกับผู้ว่าจ้างของเอ็กซ์และวาย เพื่อหาผู้รับผิดชอบในการทำคดีประพฤติผิดทางวิชาการ ผมเชื่อว่าผู้ว่าจ้างของเอ็กซ์และวายจะสามารถให้ความยุติธรรมกับทั้งสองได้ นอกจากนี้ ถ้าในสัญญาจ้างพบว่า มีการสอบสวนเอ็กซ์และวาย นายจ้างก็จะดำเนินการต่อไป อย่างไรก็ตาม ไม่มีนายจ้างรายใดลงนามอย่างเป็นทางการในการจัดการกับคดีประพฤติผิดทางวิชาการนี้ ถึงแม้ว่าผมจะพยายามหาข้อมูลอย่างลับๆ แต่เอ็กซ์และวายก็รู้จนได้และโกรธมาก พวกเขาบอกว่า ไม่ได้เขียนคู่มือในหลักสูตรของนายจ้าง ดังนั้นผมจึงไม่ควรติดต่อกับนายจ้างของพวกเขา ขออภัยให้ผมติดต่อกับพวกเขาโดยตรง- พร้อม	

	ทนายความ ดังนั้น ผมจึงติดต่อกับทนายความของมหาวิทยาลัยด้วยเพื่อให้เท่าเทียมกัน เรื่องพลิกกลับ เมื่อพบว่า สองหน้ากระดาษในคู่มือถูกตัดตอนมาจากข้อมูลเก่าที่ถ่ายเอกสารมานานแล้วและไม่มีรายการหนังสืออ้างอิงใดๆทั้งสิ้น เอ็กซ์และวายส่งสำเนาข้อมูลดังกล่าวมาให้ผม และเมื่อแฮดเห็นมัน เธอก็สงสัยว่าข้อมูลดังกล่าวเกิดก่อนหนังสือของเธอหรือไม่ และเธอไม่สามารถบอกได้ว่าเธอเป็นเจ้าของความคิดนั้นใช่หรือไม่ ถึงแม้ว่า คอนเซปส์เหล่านี้จะเป็นความรู้ทั่วไปสำหรับผู้ปฏิบัติงาน แต่ทว่าวลีที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการการทำงานในคู่มือไปคล้ายคลึงกันกับในหนังสือของแฮด การอ้างอิงถึงจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อเป็นการยุติปัญหากรณีนี้ เอ็กซ์และวายสัญญาว่า จะใส่การอ้างอิงถึง (Citations) ในการพิมพ์คู่มือครั้งต่อไป จากตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมานี้ สามารถสรุปข้อควรระวังสำหรับผู้แต่ง และผู้บริหารได้ดังนี้ ผู้แต่ง: 1. ไม่ใส่ชื่อของท่านลงบนต้นฉบับตัวเขียนของคนอื่น 2. ไม่สอดแทรกเนื้อหาของคนอื่นลงไปในช่วง Place-holder บนร่างต้นฉบับตัวเขียน เพราะอาจจะไม่ได้นำต้นฉบับมาใส่แทนที่ในภายหลังก็ได้ 3. ไม่คัดลอกความเป็นมาของปัญหาจากรายงานการวิจัยของผู้อื่นมาทุกตัวอักษร เพราะการคัดลอกมาใช้ในจำนวนที่มากเกินไปนั้น จะเป็นการละเมิดกฎหมายลิขสิทธิ์ได้ และทำให้ความเป็นมาของปัญหานั้นอาจจะไม่สมบูรณ์หรือไม่ถูกต้องเนื่องจากเกิดการเข้าใจผิด อย่างไรก็ตาม การสอบสวนหรือการตรวจสอบหาความจริงเป็นเรื่องที่คณะผู้บริหารต้องทุ่มเทใช้เวลาเป็นอย่างมาก และผลที่ออกมาอาจทำให้สถาบันอับอายอีกด้วย 4. ใส่รายการอ้างอิง (References) ทุกแหล่งข้อมูล พร้อมทั้งการอ้างอิงถึง (Citations) อย่างเหมาะสม ในเค้าโครงเสนอขอทุนและต้นฉบับตัวเขียนทั้งหมด 5. นำข้อกล่าวหาขโมยคัดลอกผลงานทางด้านวิชาการที่เกิดขึ้นส่งไปยังเจ้าหน้าที่ดูแลจริยธรรมทางงานวิจัย หากไม่มีเจ้าหน้าที่ดูแลจริยธรรมทางงานวิจัย ให้ปรึกษาผู้บริหารที่มีความรู้ทางด้านนี้ ผู้บริหาร: 1. ค้นหาความจริง ดังเช่น ลิตเติล บัตเตอร์คัพ (Little Buttercup) ใน H.M.S. Pinafore กล่าวไว้ว่า “สิ่งต่างๆ แทบจะไม่ได้เป็นอะไรดังที่ปรากฏหรือเห็นอยู่”¹⁴ ผู้มีส่วนร่วมในความขัดแย้ง บางทีก็บอกความจริงเพียงส่วนเดียวจากเรื่องราวทั้งหมด ดังเช่นกรณีนี้ # 6 ผู้ถูกกล่าวหาตกเป็นเหยื่อของความหลอกลวงจากการตัดสินใจของบรรณาธิการนิตยสาร 2. ให้บริการเหมือนพรรคการเมืองที่น่าเชื่อถือ ท่ามกลางความขัดแย้งใดๆ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันของพรรคการเมืองที่ไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด ไม่สนใจใคร จะช่วยลดอิทธิพลทางการเมืองและเพิ่มความเชื่อมั่นในผลที่จะได้รับมากที่สุด 3. เสาะหาที่ปรึกษาทางกฎหมาย เมื่อใดก็ตามที่กฎหมายลิขสิทธิ์มีส่วนให้ได้ผลประโยชน์ หรือผู้มีส่วนเกี่ยวข้องมีการว่าจ้างทนาย ที่ปรึกษาทางกฎหมายก็เป็นสิ่งจำเป็น อย่างไรก็ตาม ที่ปรึกษาของมหาวิทยาลัยไม่จำเป็นต้องเข้ามาเกี่ยวข้องกับคดีทุจริตทางวิชาการเสมอไป 4. พยายามแก้ปัญหาทุกกรณีผ่านทางมหาวิทยาลัย ท่านต้องใช้กระบวนการอย่างเป็นทางการเมื่อมีข้อแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเกิดขึ้น ระหว่างผู้เริ่มต้นฟ้องกับผู้ถูกกล่าวหา เมื่อใดที่มีบุคคลที่มีบุคลิกลักษณะพร้อมจะระเบิดได้ง่าย เมื่อใดที่ความขัดแย้งยังคงมีอยู่เป็นระยะเวลานานโดยปราศจากการแก้ปัญหา หรือเมื่อใดที่มีค่าใช้จ่ายเกิดขึ้น หากเป็นจริง ก็จะเป็นเรื่องร้ายแรง¹⁵ 5. ใช้หลักการตัดสินใจ กรณีที่เกิดขึ้นจริงเป็นการทดสอบความพร้อมด้านนโยบายและกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนการทุจริตทางวิชาการของมหาวิทยาลัย และเนื่องจากกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนไม่สามารถครอบคลุมได้หมดทุกสถานการณ์ ผู้บริหารจึงต้องใช้การตัดสินใจแบบมีอากาซีฟ นอกจากนี้ การป้องกันไม่ให้เกิดเหตุการณ์แบบนี้ล่วงหน้าก็เป็นเรื่องยาก ในการทำงานร่วมกับสถาบันอื่นที่มีกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนแตกต่างกัน หรือบางแห่งบางที่ก็ไม่มีกระบวนการพิจารณาเรื่องร้องเรียนการประพฤติผิดทางวิชาการ หรือกัมนิตยสารสำนักพิมพ์ทางวิชาชีพซึ่งไม่มีข้อปฏิบัติเหมือนกับมหาวิทยาลัย	
--	---	--

ภาพกิจกรรมบันทึกการเล่าเรื่อง

กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ : ชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) กลุ่ม ชุมชนคนวิจัย

เรื่อง เจ็ดแนวทางสู่การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ:
การจัดการข้อร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติผิดทางงานวิจัย

วันที่ 9 มีนาคม 2555

ณ ห้องพักอาจารย์กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ห้อง 1208)

รายชื่อผู้เข้าร่วมกิจกรรมการเล่าเรื่อง

กิจกรรมถ่ายทอดความรู้ : ชุมชนนักปฏิบัติ (CoP) กลุ่ม ชุมชนคนวิจัย

เรื่อง เจ็ดแนวทางสู่การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ:
การจัดการข้อร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติผิดทางงานวิจัย

วันที่ 9 มีนาคม 2555

ณ ห้องพักอาจารย์กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ห้อง 1208)

ลำดับที่	ชื่อ-สกุล	หมายเหตุ
1	ผศ.สุธาทิพย์ เกียรติวานิช	เวลา 13.00 – 15.00 น.
2	ผศ.เจษฎา กิจเกิดแสง	เวลา 13.00 – 15.00 น.
3	ผศ.ดร.ธัญพร บุษปฤกษ์	เวลา 13.00 – 15.00 น.
4	ผศ.ผ่องพรรณ จันทร์กระจำง	เวลา 13.00 – 15.00 น.
5	อาจารย์สดศรี ชลิ่งสุทธิ	เวลา 13.00 – 15.00 น.
6	อาจารย์อังคณา แวซอเหาะ	เวลา 13.00 – 15.00 น.
7	อาจารย์ประยุทธ เทียมสุข	เวลา 13.00 – 15.00 น.
8	ผศ.ณรงค์ โพธิ์พูกษานันท์	เวลา 13.00 – 15.00 น.
9	ผศ.ทรงสิริ วิจิรานนท์	เวลา 13.00 – 15.00 น.
10	ผศ.กวิณวุฒิ กลั่นไพฑูรย์	เวลา 13.00 – 15.00 น.
11	อาจารย์ระวีวรรณ ธรณี	เวลา 13.00 – 15.00 น.
12	อาจารย์โรจน์วี พจน์พัฒนพล	เวลา 13.00 – 15.00 น.
13	อาจารย์อรจิรา ธรรมไชยางกูร	เวลา 13.00 – 15.00 น.
14	อาจารย์สุภัทรา ตันติวิทยมาศ	เวลา 13.00 – 15.00 น.
15	อาจารย์พงศ์รัชต์วัช วิวังสุ	เวลา 13.00 – 15.00 น.
16	อาจารย์นเรศ กันธะวงศ์	เวลา 13.00 – 15.00 น.
17	อาจารย์ชฎาพร จินชาวนา	เวลา 13.00 – 15.00 น.

รายชื่อคณะกรรมการเครือข่ายการจัดการความรู้ภายในและภายนอกคณะศิลปศาสตร์

กิจกรรมชุมชนนักปฏิบัติ (CoP)

กลุ่ม ชุมชนคนวิจัย

เรื่อง เจ็ดแนวทางสู่การขโมยคัดลอกผลงานทางวิชาการ:
การจัดการข้อร้องเรียนเกี่ยวกับความประพฤติผิดทางงานวิจัย

วันที่ 9 มีนาคม 2555

ณ ห้องพักอาจารย์กลุ่มมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (ห้อง 1208)

=====

คุณเอื้อ	นายภคพงษ์	ศาลาทอง	คณบดีคณะศิลปศาสตร์
คุณอำนวย	ดร.พรพีไล	เต็มสินสวัสดิ์	รองคณบดีฝ่ายวิชาการและวิจัย
คุณประสาน	นางระวีวรรณ	ธรรณี	
คุณกิจ	ผศ.สุธาทิพย์	เกียรติวานิช	
คุณลิขิต	นายประยุทธ	เทียมสุข	